

Krippel Móric főiskolai tanár ötvenedik féléve a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskolán

Ez év január hó 27-én, ötvenedik félévének befejező előadásán szerény, de bensőséges házi ünneplésben részesítette a főiskola ifjúsága a tanári kar jelenlétében Krippel Móric főiskolai tanárt. A virágokkal feldíszített előadóteremben elsőnek tanártársai és az erdőmérnöki osztály nevében üdvözölte őt Modrovich Ferenc, az erdőmérnöki osztály dékánja, aki egyben első hallgatóinak őszinte tiszteletteljes háláját is leróta, mint azok egyike. Utána legifjabb tanítványai nevében Vadon Sándor, IV. éves erdőmérnökhallgató tolmácsolta szívéhez szóló keresetlen szavakban az ifjúság jókívánatait. A megemlékezésért az ünnepelt könnyekig meghatottan mondott köszönetet.

Kiemelkedő mozzanat ez a jubileum a csendes, minden hangos szerepléstől távol álló, tudós elmélyedésű tanár életében, amelynek jelentősége túlhatol a főiskola falain és az erdészszakközönségben is kiváltja a szeretetteljes tisztelet és igaz nagyrabecsülés érzelmeit. Hiszen Krippel Móricot a gyakorlatban működő erdőmérnökök nagy része vallja tanítójának és mesterének, az idősebb kartársak pedig benne tisztelik a nagyfelkészültségű, kiterjedt irodalmi munkásságot kifejtő lelkes szakembert, a mindenkin segíteni kész, önzetlen, régi jóbarátot.

Krippel neve szorosan összeforrt a magyar erdőgazdaság és szakirodalom fejlődésével. Már tanári megbízatását megelőzőleg közel két évtizedes sikerekben és érdemekben gazdag gyakorlati erdőgazdasági multra tekint vissza. Főiskolai tanulmányainak befejezése és katonai kötelezettségének teljesítése után 1891. év őszén kezdi meg szolgálatát a besztercebányai erdőigazgatóságnál, ahonnan 1893-ban kerül Gyergyószentmiklóstra az erdőrendezőséghez, majd pedig a gyergyószentmiklósi m. kir. járási erdőgondnokság élére. Itt különösen a székely közbirtokossági erdők rendezése és körültekintő vezetése terén fejt ki hasznos és eredményes munkát, többször kiérdemelve felső hatóságának elismerését. Így 1907. évben

„erdősítéseknel követett eljárásért“ a földművelésügyi miniszter elismerését és köszönetét nyilvánítja, majd soronkívül erdőmesterré nevezi ki. Ez időbe esik az erdészeti műszertechnika körül való sikeres tevékenysége is, amelyért több kitüntetés jutalmazza. Az 1896. évi ezredéves kiállításon „hasznos javításért“ elnyeri a közreműködői érmet, majd az 1900. évi párisi világkiállítás saját találmányú szögfelrakó készülékeért bronzéremmel, az 1902. évi pozsonyi mezőgazdasági kiállítás „új erdészeti műszerért“ aranyéremmel, az 1907. évi pécsi kiállítás „saját találmányú felrakó és tájoló műszerért“ szintén aranyéremmel tünteti ki. Ugyancsak ez időben a szaklapokban számos értékes cikke kelt feltűnést.

Mikor 1908-ban a m. kir. bányászati és erdészeti főiskolán megüresedik az erdőhasználati tanszék, éppen eddigi érdemei reáterelik a szakkörök és a főiskola figyelmét, minek következtében a földművelésügyi miniszter áthelyezi Selmecbányára és megbízza az erdőhasználati tanszék vezetésével. Ugyanezen év szeptember hó 15-én Öfelsége kinevezi főiskolai rendes tanárrá, majd 1918-ban a főerdőtanácsosi cím és jelleg egyidejű adományozása mellett, I. oszt. főiskolai r. tanárrá, 1923. évi július hó 9-én pedig az V. fizetési osztályba lép elő.

Már javakorbéli ember, amikor nagy felkészültséggel átveszi Szécsi Zsigmond, Csiby Lőrinc és Téglás Károly örökét. Első előadásait a főiskolán az 1908. év nyári félévében kezdi meg. Hallgatói előadásából átérzik a nagy gyakorlati tapasztalatokkal rendelkező, tudós elmélyedésű szakember megnyilatkozását, és a vele való közvetlen érintkezés során megszereztik mindig az ifjúságért megdobbanó nemes szívét. Új munkakörében azonnal hozzáfog a művelésére bízott tárgyak anyagának a fejlődésnek megfelelő átdolgozásához, kimélyítve a felső szakoktatásnak a gyakorlati élettel való kapcsolatát. Gondos szeretettel és fáradhatatlan buzgalommal tovább fejleszti tanszéke gyűjteményeit, és veti meg alapját a fatechnológiai laboratóriumnak. Kutató munkájában törhetetlen akarattal és éles kritikai szemmel rendszerezi a gyakorlati működése alatt szerzett és tanári tevékenysége alatt szakadatlanul hangyaszorgalommal gyűjtött tapasztalati adatait, hogy azokból elméleti alapon a gyakorlati erdőgazdaságra fontos következtetése-

ket vonjon le, azokat annak javára értékesítse és számos szak-közleményében, tanulmányában, szintúgy összefoglaló kézikönyveiben a szakközönség közkinségé tegye. Rendkívül éles elmével végzett tudományos kutató munkája és gondos rendszerező tehetsége mellett kiemelkedik pontosan körülírt meghatározásaival és az erdélyi nép szókinséből vett találó magyaros új szakkifejezéseivel.

Igazsága tudatában az sem kedvetleníti el, ha egyes megállapítását és javaslatát a gyakorlat emberei eleinte szürke elméletnek mondják, hogy később, azok helytálló voltáról meggyőződve, mégis megvalósítsák. Hiszen a tanári pálya szokott sorsa ez.

Lelkes kutató munkájának és eredményes tanári működésének elismeréseképpen tanártársai bizalmából többízben viseli az erdömérnöki osztály szakosztályfőnöki tisztjét, sőt már az 1914—1916. évekre a főiskolai tanács megltiszteli a főiskolai tanárt érhető legnagyobb kitüntetéssel, a rektori méltósággal. Mint a főiskola választott feje, majd az 1916—1918. és 1923—1924. években prorektora, intézete kormányzásában elévülhetetlen érdemeket szerzett.

A világháború után hazánkra lesújtott csapás menekülni kényszeríti őt is. Tanári pályája derekán el kellett válnia nagyra fejlesztett gyűjteményeitől, jól felszerelt tanszékétől, ott kellett hagynia a szakunkkal tradicionálisan egybeforrt ősi ott-hont, Selmechányát is. De a nehéz idők nem törik meg őt. Emberfeletti önzetlen munkát végez a főiskola értékeinek megmentése körül és szinte pótolhatatlan veszteségektől menti meg a főiskolát. Alkotásvágya csakhamar megteremti Sopronban is a tudományos kutatás és felső oktatás eszközeit, mind újabb és újabb kutatásokba fog, amelyek sikerét hirdetik itt megjelent közleményei és szakkönyvei. Az összeomlás után pedig nemesen érző szíve csakhamar új munkateret talál a menekült főiskolai hallgatók támogatásában.

1927. évi július hó végével, teljes szolgálati idejét kitöltvén, nyugalomba vonul, de azért eddigi munkáját ugyanolyan lelkesedéssel folytatja tovább. Elárvult és a főiskola mostoha létszámviszonyai miatt tanári állás hiányában be nem tölthető tanszéke vezetését önzetlenül továbbra is vállalja.

Az erdészeti szakirodalom terén kifejtett úttörő munkáját jelzik a szaklapokban megjelent értékes cikkei és tanulmányai, valamint az Erdőhasználatban és az Erdészeti Kereskedelemtan című nagybecsű munkái.

Mint ember, mindig példaképe a szakját szerető, az ifjúsággal együttérző, igazságos, tudós tanárnak és a mindenkin segíteni kész, önzetlen, jó kollégának és barátnak.

Huszonötéves tanári jubileuma alkalmából őszinte szeretetteljes tisztelettel köszöntjük és kérjük a Mindenhatót, hogy áldásával kísérje további működésében is.

Modrovich Ferenc.

Krónika

1. Egy kis szállítási statisztika.

Az Országos Erdei Alap fuvarleveleiből befutó kimutatásokat felhasználva arra is, hogy statisztikailag feldolgozva képet kapjunk nemcsak a szállítások menetéről, de arról is, hogy a különböző tarifális intézkedések a belföldi tűzifának az ország területén való eloszlását hogyan befolyásolják.

A felhasznált fuvarlevelekről szóló kimutatások meglehetősen lassan futnak be és bizony sok helyütt a legnagyobb utánjárás dacára sem tudunk megfelelő adatokat kapni.

Az eddig feldolgozott és kerek számban 140.000 vasúti kocsirakománynak (á 10.000 kg) megfelelő adatok azonban már tájékoztató képet adnak arról, mi az eddigi eredmény és mire számíthatunk előreláthatólag a jövőben.

Vegyük előre az átlagos szállítási távolságot.

Az 1930. év utolsó két hónapjában a magyar tűzifa átlag 117.2 km távolságot futott be a magyar vonalakon.

Az 1931. évben ez a távolság 137.9 km-re, az 1932. évben pedig 175.5 km-re emelkedett.

Tekintettel arra, hogy az 1932. évi szállításnak még alig 50%-áról vannak meg az adataink és az újabban befutott, de még teljesen fel nem dolgozott kimutatásokban sok a nagyon